

den ærede Justitsminister, at det maa interessere Interessenter i den ved Anordningen af 29de Februar 1792 oprettede Brandforsikkring for Landet at hende noget til dens Status, at de maae ønske af og til at see en Beretning derom, og især maa det være dem af Bigtighed at vide, at de Brandlidte til enhver Tid fra Brandforsikringsklassen kunde faae udbetalt Brandskaden efter det i Anordningen fastsatte Tidsrum.

Den sidste Beretning, som udkom fra Foreningen, gaaer til Udgangen af September 1847; deri blev Forsikrings-Formuen angiven at være en Capital af 240,000 Rbd. Efter den Tid er intet offentligt Regnskab aflagt — hvad mig er vitterligt —, skjøndt det er befaleet i den Anordning, hvorved dette Forsikringsvæsen blev stiftet, at et saadant skal gives hvert Aar, og skjøndt de dertil alene i Ministeriet ansatte Embedsmænds Lønninger andrage en Sum af ikke mindre end noget over 8000 Rbd. Det er en saa høi Løn, at man maa synes at være berettiget til at vente, at et saadant Smule Regnskab — idetmindste som de foregaaende have været — kunde blive forelagt hvert Aar. Nu har man imidlertid ganske nyligt erfaret af et Circulaire fra Justitsministeriet, som er udfærdiget under 11te Febr. sidstleden, at man fortiden kun har et disponibelt Beløb af circa 30,000 Rbd., at der desuagtet henstaae uafgjort endeel Brandskader, som vare forfaldne til 30te Septbr. f. A., og i Forbindelse med de senere tilkomne udgjøre et Beløb af 156,586 Rbd., foruden andre stedfundne Brandskader, som endnu ikke ere bevisliggjorte, men kunne anslaaes til omtrent 50,000 Rbd.; det er altsaa tilfammen omtrent 200,000 Rbd.; og for at dække denne Underbalance har man nu affordret Interessenterne et Tillægs-Gebyr af ikke mindre end 50 pCt. Jeg tvivler ikke paa, at man nu har Brug for de Penge, som her forlanges; men derimod maa jeg, til jeg bliver bedre underrettet, meget drage i Tvivl, at det ikke skulde kunne have været undgaaet, at foretage en saa betydelig Udskrivning paa een Gang, hvilken især for nærværende Dieblif, da Landbeboeren i det Hele er haardt betyngt, maa falde ham særdeles tryk-

fende. Jeg kan ikke nægte, at jeg nærer nogen Mistanke om, at Bestyrelses- og Regnskabsvæsenet ved denne Anstalt ikke er i den bedste Orden. Der fattes desuden ved dette Circulaire Noget, som ogsaa i den førnævnte Anordning udtrykkeligt er befaleet, idet det heder: „hvergang en Generalrepartition udfærdiges, skal dermed følge et specielt Regnskab over Indtægter og Udgifter fra sidste Generalrepartition,“ men det følger ikke med. Jeg kunde ønske, at den ærede Justitsminister vilde benytte denne Anledning til at forklare, om det har været Ministeriet umuligt at fremlægge en saadan Repartition. Det har derimod allerede i længere Tid ofte været Tilfældet, idetmindste er det saaledes blevet mig meddeelt, at de Brandlidte have maattet vente en uforholdsmæssig lang Tid, efterat Skaden har været beviist. Alt dette i Forbindelse med den haarde Udskrivning har flere Steder vakt Betyrning og Mistillid, og dette har bevæget mig til at interpellere den ærede Justitsminister om denne Sag. Jeg har saameget mindre taget det i Betænkning, som Sagen i og for sig selv er af stor Bigtighed, og jeg tillige nærer det Haab, at en saadan Interpellation maatte være den ærede Justitsminister hjærkommen, da den gav ham Leilighed til at give Landet Udsigt over Kassens Stilling. Dette — nemlig, at man derved skulde erholve en nogenlunde fuldstændig Oversigt over Kassens Stilling — har foranlediget mig til, at gaae noget i det Enkelte med Spørgsmaalet. Men just ved at stille Spørgsmaalet, som jeg har gjort, troer jeg dog, at man vil kunne faae nogle Holdpunkter at orientere sig paa.

Den Forespørgsel, som jeg har tilladt mig at stille, lyder, som Forsamlingen bekendt, saaledes: (Her oplæste Taleren de ovenfor meddeelte 4 Punkter af Forespørgslen).

Justitsministeren: Den ærede Spørger har ikke taget feil i, at det vilde være mig ikke uvelkomment at faae Leilighed til, offentligt at udtale mig over de Forhold, som have nødsaget mig til, i dette Dieblif at lade Interessenterne i Brandassurancévæsenet for Landbygninger paadrages en saa betydelig Udgift. Det er naturligtvis kun den yderste Nødvendighed, som har bevæget mig dertil. Jeg skal